

POTRAGA ZA LASICOM

DŽEJMS PATERSON

Prevela
Milica Cvetković

Laguna

Naslov originala

James Patterson
POP GOES THE WEASEL

Copyright © 1999 by James Patterson
Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Ovo je za Suzi i Džeka,
i milione čitalaca romana o Aleksu Krosu
koji tako često pitaju: „Zar ne možeš da pišeš brže?“*

PROLOG
Lasica

GLAVA I

Džefri Šefer, odeven u elegantni plavi jednoredni blejzer, belu košulju s prugastom kravatom i uske sive pantalone šivene kod *H. Hantsmena i sina*, izašao je iz kuće u pola osam ujutro i ušao u jaguar XJ12.

Polako je unazad isterao jaguar s prilaza kući, pa nagazio na gas. Aerodinamični sportski auto poleteo je do sedamdeset pet i pre nego što je stigao do znaka „stop“ na Aveniji Konektikat u otmenom vašingtonskom kvartu Kalorama.

Šefer se nije zaustavio na prometnoj raskrsnici. Pritisnuo je gas do daske, jureći sve brže.

Išao je već stotku i žudeo da zakuca jaguar u velelepan zid od grubog kamena koji se pružao duž avenije. Upravio je jaguar ka zidu. Već je video čeonu sudar, vizuelizovao ga, osetio u dubini duše.

U poslednjoj sekundi rešio je da izbegne smrtonosni udar. Naglo je cimmuo volan ulevo. Sportski auto je vrludao preko avenije uz škripu oprljenih guma pa je smrad gume ispunio vazduh.

Jaguar se klizeći zaustavio, okrenuo u nedozvoljeni smer, i onaj sjajni crni vetrobran uperio se u baražnu liniju ranojutarnjeg saobraćaja.

Šefer je ponovo nagazio gas pa se uputio pravo u vozila koja su nailazila. Iz svakog auta i kamiona glasno su i dugo trubili.

Šefer se i ne potruđi da dođe do daha ni da se pribere. Jur-nuo je avenijom sve većom brzinom. Prozujao preko mosta Rok krik, skrenuo levo, pa opet levo na autoput Rok krik.

Tih, bolan krik mu se oteo sa usana. Ne nameravajući, jauk-nuo je hitro i neočekivano, u trenutku straha, slabosti.

Ponovo je stisnuo papučicu do daske, pa je motor zaur-lao. Prešao je stotku, gotovo došao do sto dvadeset. Obilazio je i sleva i zdesna, pretekao sporije limuzine, džipove i jedan poča-đaveli pikap.

Sad je samo nekoliko vozača zatrubilo. Ostali su bili prestra-vljeni, van sebe od šoka.

Izašao je sa autoputa Rok krik sa sedamdeset pet kilometara na sat, pa opet nagario.

Ulica P bila je još zakrčenija u to doba dana. Vašingtonci su se upravo budili i polazili na posao. I dalje je u mislima video onaj izazovni kameni zid na Avenji Konenktikat. Nije treba-lo da stane. Počeo je da traži novu čvrstu građevinu, da u nju udari svom snagom.

Bližeći se raskrsnici Dipon, išao je sto dvadeset na sat. Leteo je kao raketa. Pred crvenim svetlom, obe trake bile su krcate. Iz ovoga nema izvlačenja, pomisli. Nema kud ni levo ni desno.

Nije hteo da naniže u lančanom sudaru desetak automobila! Nije pravi način da okonča život zabijajući se u neki ševrolet kapris, hondu akord, pikap.

Mahnito je skrenuo ulevo i krenuo bočno trakama sa istoka, kojima je saobraćaj tekao pravo na njega. Primetio je uspani-čena lica puna neverice iza prašnjavih, blatnjavih vetrobrana. Sirene su zaur-lale u kreštavoj simfoniji straha.

Prošao je i sledeći semafor pa se jedva provukao između džipa i mešalice za beton koji su mu nailazili u susret.

Pojurio je Ulicom M onda Avenijom Pensilvanija i uputio se ka kružnoj raskrsnici Vašington. Pred njim se ukazao Medicin-ski univerzitetski centar Džordž Vašington – savršen svršetak?

Iznenada se niotkuda pojavio prestonički patrolni auto; tru-beći s negodovanjem, svetleći rotacionim svetlima, davao mu znake da se zaustavi. Šefer je usporio i stao uz ivičnjak.

Policajac je hitro prišao Šeferovom autu, držeći šake na opa-saču. Izgledao je uplašeno i nesigurno.

„Gospodine, izađite iz automobila“, zapovedio je. „Smesta!“ Šefer se odjednom smirio i opustio. Više nije bio napet.

„U redu. U redu. Izlazim. Nema problema.“

„Znate li kojom ste brzinom išli?“, iznervirano ga je upitao zajapureni policajac. Šefer je primetio da i dalje drži šaku na pištolju.

Skupio je usne, razmislio, i konačno izustio: „Pa – rekao bih oko pedeset na sat, policajče. Možda nešto preko ograničenja.“

Zatim je izvadio ličnu kartu i pružio mu je. „Samo, ništa mi ne možete. Ja sam iz Britanske ambasade. Imam *diplomatski imunitet*.“

GLAVA II

Te večeri, dok se vozio kući s posla, Džefri Šefer je osetio kako opet gubi kontrolu. Počeo je sam sebe da plaši. Čitav mu se život počeo okretati oko *Četiri jahača*, izmišljene igre. Kao učesnik u toj igri, zvao se Smrt. Njemu je igra bila sve, jedini deo života koji je imao smisla.

Krenuo je iz Britanske ambasade i žurno vozio ka četvrti Petvort u severozapadnom delu grada. Znao je da belac u finom jaguaru ne bi smeo biti tu. Međutim, nije mogao da se obuzda, kao što ni jutros nije mogao.

Zaustavio je auto tačno pred Petvortom. Izvadio je laptop i otkucao poruku ostalim igračima, jahačima.

PRIJATELJI,
SMRT VRŠLJA VAŠINGTONOM.
IGRA JE POČELA.

Upalio je kola, odvezao se još nekoliko blokova i ušao u Petvort. Kao i obično, provokativne kurve su već paradirale gore-dole po ulicama Varnum i Webster. Iz plavog BMW-a koji

se tresao dopirala je pesma *Nice and Slow*. Otužni glas Ronija Makola razlegao se sumrakom.

Devojke su mahale i pokazivale grudi, velike, ravne, isturene ili oklembešene. Neke su nosile živopisne korsete i odgovarajuće vruće pantalonice i blistave srebrne ili crvene sandale na platformu ili šimike na štiklu.

Usporio je i zastao uz sitnu crnu devojkicu, koja je izgledala kao da ima otprilike šesnaest godina. Lice joj je bilo neobično lepo a tanke noge preduge za tako krhko telo. Bila je prejako našminkana za njegov ukus. No, bilo joj je teško odoleti, pa što bi se on trudio?

„Lep je taj jaguar. Mnogo mi se dopada“, zagugutala je, osmehnula se, namazana usta uobličila u slovo O. „I ti si sladak, gos'n.“

Uzvratio joj je osmehom. „Uskači! Hajdemo na probnu vožnju. Da vidimo je li ovo prava ljubav ili puka strast.“ Hitro se obazreo po ulici. Nijedna druga devojkica nije radila na tom uglu.

„Stotka za kompletnu uslugu, slatkišu“, rekla je uvalivši malu zadnjicu u jaguar. Parfem joj je podsećao na miris žvakaće gume, a kao da se u njemu okupala.

„Kao što rekoh, upadaj u auto. Za mene je stotka sića.“

Ne bi trebalo da je vozi u jaguaru, znao je to, ali ju je ipak poveo u vožnju. Više nije mogao da se obuzdava.

Odvezli su se u šumovit parkić u kvartu Šo. Parkirao je među jelama što su skrivale auto od pogleda. Zagledao je prostitutku pa mu se učinila još sitnija i mlađa nego u prvi mah.

„Koliko imaš godina“, pitao je.

„Koliko želiš da imam?“, rekla je i nasmešila se. „Dušo, prvo treba da mi daš novac. Znaš kako to ide.“

„Znam. A znaš li ti?“, upitao je.

Gurnuo je ruku u džep, izvukao britvu i u deliću sekunde joj je prislonio uz grlo.

„Nemoj me povrediti“, prošaputala je. „Budi kul.“

„Izlazi iz kola. Polako. Ne usuđuj se da vrištiš. Ti budi kul.“

Izašao je s njom, držeći je blizu sebe, noža i dalje pritisnutog u udubljenje njenog vrata.

„Ovo je igra fantazije“, objasnio joj je. „Sve je samo igra, draga. Igram je s još trojicom – iz Engleske, s Jamajke i s Tajlanda. Zovu se Glad, Rat i Osvajač. Ja sam Smrt. Ti si baš srećna devojka – ja sam najbolji igrač.“

Kao da potkrepljuje ovu izjavu, ubode je prvi put.

PRVI DEO
**Ubijene
nepoznate žene**

GLAVA 1

Tog dana je sve išlo prilično dobro. Zagušljivog, vrelog poznojulskog jutra vozio sam jarkonarandžasti školski autobus jugoistočnim delom grada i zviždukao nešto od Ala Grina. Pošao sam da pokupim šesnaest dečaka iz njihovih kuća i još dvojicu iz hraniteljskih porodica. Usluga od vrata do vrata. Najbolja moguća.

Samo nedelju dana ranije vratio sam se iz Bostona, nakon slučaja gospodina Smita. Gospodin Smit i poremećeni ubica Gari Sonedži učestvovali su u tome. Trebao mi je odmor pa sam uzeo slobodan dan i, za promenu, uradio nešto čemu sam se radovao.

Moj partner Džon Sampson i dvanaestogodišnji Erol Minjo sedeli su u autobusu, iza mene. Džon je stavio naočare za sunce vejferer, obukao crne farmerke i crnu majicu s natpisom DRUŠTVO BRIŽNIH LJUDI. PRILOGE POŠALJITE VEĆ DANAS. Visok je dva metra i težak dobrih sto dvadeset kilograma. Počeli smo da se družimo kao desetogodišnjaci, kad sam se doselio u Vašington.

On, Erol i ja razgovarali smo o bokseru Reju Šugaru Robinsonu, gotovo vičući zbog buke autobusa i povremenog praskanja

motora. Sampson je ogromnu ruku lako prebacio preko Erolovih ramena. U radu sa ovim dečacima preporučuje se prikladan fizički dodir.

Konačno smo pokupili i poslednjeg mališana sa spiska, osmogodišnjaka koji je živio u naselju Bening, gadnom kraju koji je nekolicina nas znala pod imenom Prost grad.

Na izlasku iz naselja, ružan grafit je posetiocu nagoveštavao sve ono što treba da zna o ovom kraju. Na njemu je pisalo: SAD NAPUŠTAŠ RATNU ZONU. A MOĆI ĆEŠ DA PRIČAŠ O NJOJ JER SI PREŽIVEO.

Vodili smo ove dečake u zatvor *Lorton* u Virđžiniji. Krenuli su u popodnevnu posetu očevima. Svi su bili još deca, imali su između osam i trinaest godina. Društvo prevozi po četrdeset-pedeset dečaka nedeljno, kako bi obišli očeve i majke u različitim zatvorima. Cilj je uzvišen: smanjiti stopu kriminaliteta u Vašingtonu za trećinu.

U ovom zatvoru bio sam više puta nego što želim i da se sećam. Prilično dobro sam poznao upravnika *Lortona*. Pre nekoliko godina tamo sam čitavu večnost ispitivao Garija Sonedžija.

Upravnik Marion Kembel je stolovao u prostranoj sobi na prvom spratu; tamo su se dečaci viđali sa očevima. Bio je to moćan prizor, emotivniji nego što sam očekivao. Društvo zaista ulaže vreme da obuči očeve koji žele da učestvuju u programu. On se sastoji od četiri etape: kako pokazati ljubav, prihvatiti greške i odgovornost, postići skladan odnosa otac-sin, početi iznova.

Izuzetno je ironično bilo to što su se dečaci listom trudili da deluju čvršći nego što su zapravo bili. Čuo sam jednog: „Ni ranije se nisi bavio mnome, zašto bih te sad slušao?“ No očevi su nastojali da pokažu mekšu stranu.

Sampson i ja dotad nismo vozili u *Lorton*, ali već sam bio ubeđen da ću to raditi opet. U toj sobi je bilo tako mnogo sirovog osećanja i nade, tako mnogo mogućnosti za nešto dobro i pošteno. Čak i ako sve isplanirano i ne bude ostvareno, videlo se da je načinjen napor, a iz toga već može ispasti nešto pozitivno.

Najviše mi je upadala u oči veza koja je i dalje postojala između nekih očeva i njihovih sinova. Pomislio sam na svog sina Dejmona i na to kako on ima sreće. Većina zatvorenika u *Lortonu* znala je da čine loše, samo nisu znali kako da prekinu s tim.

U tih sat i po vremena uglavnom sam samo šetao i slušao. Povremeno sam im bio potreban kao psiholog i tad sam se trudio da dam sve od sebe za to kratko vreme. U jednoj grupici, otac je govorio: „Molim te, reci majci da je volim i da mi ludački nedostaje.“ Onda su i zatvorenik i sin briznuli u plač i čvrsto se zagrlili.

Posle čitavog sata u zatvoru, Sampson mi je prišao. Široko mi se cerio. Njegov osmeh, kad se pojavi, prosto ubija. „Čoveče, obožavam ovo. Dobročiniteljsko sranje je strava.“

„Aha. I sâm sam se navukao. Opet ću voziti veliki naranđasti autobus.“

„Misliš li da ovo pomaže? Kad se očevi i sinovi ovako sreću?“, upitao me je.

Osvrnulo sam se po prostoriji. „Ovaj današnji susret pravi je uspeh za te ljude i njihove sinove. To je sasvim dovoljno.“

Sampson je klimnuo glavom. „Stari dobri pristup korak po korak. I meni prija. Alekse, lebdim.“

Kao i ja, kao i ja. Podložan sam tome.

Kad sam tog popodneva vozio natrag dečake, po licima sam im video da je na njih pozitivno uticao susret sa očevima. Ni izbliza nisu bili onako bučni i neobuzdani. Nisu se trudili da deluju čvrsto. Ponašali su se kao deca.

Kako su izlazili iz narandžastog autobusa, gotovo svaki je zahvalio Sampsonu i meni. To nije bilo potrebno. Nama je svakako bilo bolje da vozimo njih nego da jurcamo za ubicama i manijacima.

Poslednjeg smo ostavili osmogodišnjaka iz naselja Bening. On je zagrlio i Džona i mene, pa se rasplakao. „Nedostaje mi tata“, izustio je pa otrčao.

GLAVA 2

Te večeri Sampson i ja smo bili dežurni u jugoistočnoj četvrti. Obojica smo stariji detektivi odeljenja za krvne delikte, a ja sam još i veza vašingtonske policije s FBI-jem. Negde oko pola sata po ponoći dobili smo poziv s nalogom da odemo u Šo. Tamo se dogodilo gadno ubistvo.

Jedan jedini auto prestoničke policije bio je na mestu ubistva, a podosta se lokalnih psihopata vrmalo tuda. Izgledalo je kao da se održava neka čudna žurka u kraju. Dva bureta s đubretom buktala su i varnice su iskakale, što nije imalo nikakvog smisla, s obzirom na nesnosnu vrućinu te noći.

Prema radio-izveštaju, žrtva je bila mlada devojka, verovatno između četrnaest i devetnaest godina.

Nije je bilo teško naći. Njeno golo, unakaženo telo odbačeno je u grmlje divlje ruže u parkiću, na manje od deset metara od popločane staze.

Dok smo se Sampson i ja približavali lešu, neki dečak nam je doviknuo s druge strane policijske trake. „Za vas je ona samo još jedna ulična kurva!“

Zastadoh i pogledah ga. Podseti me na dečake koje smo vozili u zatvor *Lorton*. „Bezvredna kučka. Ne вреди trošiti vreme

na nju, ni meni, ni vama, *defektivni*“, nastavio je s tim uznemirujućim prozivanjem.

Pridoh mladom pametnjakoviću. „Otkud ti to znaš? Jesi li je viđao u kraju?“

Dečak ustuknu. Onda se iskezi pokazujući zlatnu zvezdicu na prednjem zubu. „Naga je i leži nauznak. Neko ju je gadno zabo. Po tome bih rekao da je kurva.“

Sampson odmeri malca koji je delovao kao četrnaestogodišnjak, ali je možda bio i mlađi. „Znaš ko je to?“

„Ma kakvi.“ Dečak se načini kao da je uvređen. „Ne znam nijednu kurvu, čoveče.“

Potom ode obazirući se na nas jednom ili dvaput, vrteći glavom. Sampson i ja pridismo dvojici uniformisanih policajaca koji su stajali uz telo. Očigledno su čekali pojačanje, a izgleda da smo to bili mi.

„Jeste li zvali hitnu pomoć?“, upitah uniformisane.

„Pre trideset pet minuta, i jače“, odgovori stariji. Verovatno je bio blizu tridesete, neuspešno je gajio brkove i trudio se da deluje kao da je navikao na ovakve prizore.

„Tako je to“, zavrteh glavom. „Jeste li našli u blizini neka dokumenta?“

„Nema lične karte. Pogledali smo i po obližnjem žbunju. Nema ničeg sem tela“, reče mlađi. „A i ono je sigurno ranije izgledalo bolje.“ Mnogo se znojio i kao da mu je bilo muka.

Navukao sam gumene rukavice i nagnuo se nad leš. Rekao bih da je tinejdžerka. Vrat joj je prerezan od uha do uha. Lice joj je gadno isečeno. I tabani, što mi se učini čudno. Možda i više od deset puta ubodena je u grudi i stomak. Raširio sam joj noge.

Spazio sam nešto od čega mi pozli. Između nogu joj se jedva nazirala metalna drška. Bio sam gotovo siguran da je to nož i da joj je zariven duboko u vaginu.

Sampson čučnu i pogleda me. „Šta misliš, Alekse? Još jedna?“

Odmahnuh glavom i slegnuh ramenima. „Moguće, ali ona je zavisnik, Džone. Ima tragove na rukama i nogama. Verovatno i iza kolena, te ispod ruku. Naš momak obično ne juri zavisnike. On upražnjava bezbedan seks. Doduše, ovo ubistvo je brutalno. To se uklapa u njegov stil. Vidiš li nož?“

Sampson klimnu glavom. Njemu je malo šta moglo da promakne. „Odeća“, reče, „kud li se, do đavola, dela odeća? Moramo je naći.“

„Neko iz kraja joj ju je verovatno skinuo“, reče mlađi uniformisani policajac. Po tragovima oko tela videlo se da je tuda bilo vrznanja. Nekoliko otisaka cipela u prašini. „Tako to ovde ide. Niko ni za šta ne mari.“

„Mi smo ovde“, razuverih ga. „Mi marimo. Ovde smo za sve moguće žrtve.“

GLAVA 3

Džefri Šefer je bio tako raspoložen da to gotovo nije mogao sakriti od svoje porodice. Morao je da se uzdrži od smejanja naglas kad je poljubio Lusi, svoju ženu, u obraz. Osetio je dašak *Šanela 5*, pa okusio suhu hladnoću njenih usana kad ju je ponovo poljubio.

Stajali su kao kipovi u otmenom predvorju prostrane džordžijanske kuće u Kalorami. Decu su pozvali da se pozdrave s njim.

Njegova žena, nekada Lusi Ris-Kazins, bila je platinasta plavuša, sjajnih zelenih očiju, blistavijih od *Bulgarijevog* i *Sparakovog* nakita koji je uvek nosila. Iako u trideset osmoj godini, bila je vitka, i lepotica. Školovala se na koledžu Njuham u Kembridžu dve godine, pa prekinula da bi se udala za njega. I dalje je čitala beskorisnu poeziju i romane, ali je najviše vremena provodila na jednako besmislenim ručkovima, u kupovini sa svojim prijateljicama koje su se isto našle u tuđoj zemlji, na utakmicama pola ili na jedrenju. Povremeno je s njom jedrio i Šefer. Nekad davno, bio je veoma dobar jedriličar.

Lusi je smatrana za pravu premiju, a pretpostavljao je kako bi to i dalje bila za neke muškarce. E pa, eto im to mršavo,

koščato telo i sav onaj seks bez strasti s njom, da im na nos izađe.

Šefer podiže četvorogodišnje bliznakinje Trišu i Eriku. Obe su bile majčina slika i prilika. On bi bliznakinje prodao budzašto. Izljubio je devojčice i nasmejao se kao dobar tata, kakav se uvek pretvarao da jeste.

Na kraju se zvanično rukovao s dvanaestogodišnjim Robertom. U kući se dugo već vodila rasprava treba li Roberta vratiti u Englesku i smestiti u internat, možda u Vinčesteru, isti u kom mu je i deda bio. Šefer salutira sinu na odsečan, vojnički način. Nekad davno, pukovnik Džefri Šefer bio je vojnik. Sad kao da se samo Robert sećao tog dela njegovog života.

„Idem u London samo na nekoliko dana, i to poslovno, a ne na odmor. Ne nameravam da provodim večeri u *Ateneumu*, niti na kakvom sličnom mestu“, rekao je porodici. Veselo se smešio, onako kako su očekivali od njega.

„Pokušaj da se malo rasonodiš dok si na putu, tata. Zabavljaj se. Sam bog zna da si to zaslužio“, kazao je Robert dubokim glasom, kao muškarac muškarcu, kako se u poslednje vreme ponašao.

„Zdravo, tata! Zdravo, tata“, uglas su zakreštale bliznakinje, zbog čega je Šefer pozeleo da ih zavitla u zid.

„Zdravo, Erika-san. Zdravo, Triša-san.“

„Ne zaboravi *Orkovsku jazbinu*“, najednom se seti Robert. „*Zmaja* i *Megdandžiju*.“ *Orkovska jazbina* je bila prodavnica s knjigama o igricama, s podelom uloga i opremom za njih. Nalazila se u Ulici Erlam, odmah pored Trga Kembridž u Londonu. *Zmaj* i *Megdandžija* su bili trenutno najpopularniji britanski časopisi za RPG igre.

Nažalost po Roberta, Šefer zapravo nije išao u London. Za vikend je smislio mnogo bolji plan. Igraće vlastitu igru fantazije, upravo tu, u Vašingtonu.

GLAVA 4

Zurio je ka istočnom delu, a ne kako bi trebalo prema vašingtonskom aerodromu *Dales*, osećajući kao da mu je preteško breme spalno. Bože, mislio je, koliko mrzi svoju savršenu englesku porodicu, a još više njihov klaustrofobični život ovde, u Americi.

Šeferova porodica u Engleskoj bila je isto tako savršena. Imao je dva starija brata koji su bili odlični studenti, uzorni mladići. Otac im je bio vojni ataše pa je porodica proputovala svet do njegove dvanaeste godine, a tad su se vratili u Englesku i skrasili u Gilfordu, na oko pola sata od Londona. Našavši se tamo, Šefer je proširio repertoar svojih đačkih nestašluka kojima se bavljao još od osme godine. U centru Gilforda bilo je nekoliko istorijskih zgrada i on se zburado posvetio njihovom nagrđivanju. Počeo je od Opatove bolnice u kojoj mu je baba ležala na samrti. Po zidovima je iscrtao skaredne slike. Zatim je prešao na gilfordski zamak i Esnafski hol, Kraljevsku gimnaziju i katedralu. Jarkim bojama ispisao je još nepristojnih reči i iscrtao ogromne penise. Nije imao pojma zbog čega ga toliko raduje da uništava lepe zgrade. Uživao je u tome – a naročito mu je bilo milo što ga ne hvataju.

Šefer su poslali u školu u Ragbiju, gde je nastavio sa svojim neslanim šalama. Zatim je u Kembridžu pohađao Koledž svetog Jovana, gde se usredsredio na filozofiju, japanski i kresanje svih zgodnih žena kojih se domogao. Drugovi su mu se listom zapanjili kad je, u dvadeset prvoj godini, otišao u vojsku. Imao je sjajan smisao za jezike pa je poslat u Aziju, gde je svoje šale podigao na novi stupanj i upustio se u igru nad igrama.

Zastao je u restoranu za samoposluživanje na Vašingtonskim visovima da popije kafu – u stvari tri kafe. Crne, s po četiri kašičice šećera. Prvu je gotovo iskapio i pre nego što je stigao na kasu.

Indijac na kasi ga je pogledao uvredljivo podozrivo, a on se nasmejao bradatim drkadžiji u lice.

„Zar zaista misliš da bih ukrao šolju kafe od sedamdeset pet centi? Jadni drkošu. Jebeni bedniče.“

Bacio je novac na pult i otišao pre nego što zadavi kasira golim rukama, a to je mogao sasvim lako učiniti.

Odatle se odvezao u severoistočni deo Vašingtona, u Ekington, kraj gde su živeli pripadnici srednje klase. Zapadno od Univerziteta Galadet počeo je da prepoznaje ulice. Većina zgrada su bile dvospratni stanovi s plastičnom oplatom i od crvene cigle ili obojene onom ogavnim plavom, kao uskršnja jaja, na koju bi se uvek stresao.

Stao je pred jednom zgradom od crvene cigle u naselju Uland, blizu Druge ulice. Ova je imala i pripojenu garažu. Prethodni stanar je ukrao ciglenu fasadu dvema belim betonskim mačkama.

„Zdravo, mačkice“, kazao je Šefer. Osetio je olakšanje što je tu. Bio je u stanju „napumpavanja“ – to jest, postajao je opijen, manijakalan. Voleo je taj osećaj, nikad mu ga nije bilo dosta. Bilo je vreme da zaigra Igru.

GLAVA 5

Oronuli taksi oblepljen ljubičastim i plavim trakama bio je parkiran u garaži za dvojka kola. Šefer ga je vozio već četiri meseca. Kao taksista bio je anonimn, vozio je, gotovo nevidljiv, po čitavom Vašingtonu. Kola je zvao mašina za košmare.

Ugurao je jaguar uz taksi, pa otrčao gore. Kad je ušao u stan, uključio je klima-uređaj. Popio je još jednu kafu nakrcanu šećerom.

Zatim je, kao dobar dečko, popio svoje pilule. Torazin i librium. Benadril, ksanaks, vikodin. Godinama je već pio različite kombinacije pilula. Bio je to uglavnom proces isprobavanja i grešenja, ali je sve dobro proučio. *Osećaš li se bolje, Džefri? Da, mnogo bolje, hvala na pitanju.*

Pokušao je da čita današnji *Vašington post* pa neki stari broj *Privatnog detektiva* i konačno katalog *Demaska*, najvećeg svetskog snabdevača na veliko gumenim i kožnim fetišima iz Amsterdama. Uradio je dvesta sklekova, pa nekoliko stotina trbušnjaka, nestrpljivo čekajući da na Vašington padne mrak.

U petnaest do deset, Šefer poče da se priprema za veliki provod u gradu. Otišao je u malo, oskudno opremljeno kupatilo koje je mirisalo na jeftino sredstvo za čišćenje. Stao je pred ogledalo.

Dopadalo mu se ono što vidi. Veoma mu se dopadalo. Gusta, valovita plava kosa koju nikad neće izgubiti. Harizmatičan osmeh iz koga vrca elektricitet. Upadljive plave oči, kao u filmskog glumca. Sjajna figura za nekog od četrdeset četiri godine.

Dao se na posao i prvo je stavio smeđa kontaktna sočiva. Ovo je radio već toliko puta, mogao je da ih namesti, kako kažu, i vezanih očiju. Bio je to deo njegovog zanata. Naneo je crnu pozorišnu boju na lice, vrat, šake, zglobove; stavio debeli umeetak kako bi mu vrat delovao krupniji nego što jeste; tamnom pletenom kapom pokrio je svaku vlas kose.

Pomno se zagledao u sebe – i video prilično ubedljivog crnca, naročito pri slabijem svetlu. Nije loše, uopšte nije loše. Bila je to dobra maska za izlazak u grad, naročito ako je grad Vašington.

Znači, neka igre počnu. *Četiri jahača.*

U deset i dvadeset pet sišao je u garažu. Pažljivo je obišao oko jaguara i prišao ljubičasto-plavom taksiju. Već se polako gubio u slatkoj fantaziji.

Zavukao je ruku u džep pantalona i izvadio tri neobične kockice. Imale su po dvadeset stranica; takve se koriste u većini igara fantazije ili igara s podelom uloga. Na stranicama su imale brojke, a ne tačkice.

Držao je kockice u levoj ruci i uporno ih obrtao.

Postojala su sasvim određena pravila za *Četiri jahača*; sve je zavisilo od toga kako kocke padnu. Cilj je smisliti neverovatnu fantaziju, nešto od čega pamet staje. Njih četvorica, s raznih strana sveta, učestvovali su u igri i takmičili se među sobom. Nikad nije bilo ovakve igre – ništa joj nije bilo ni nalik.

Šefer je za sebe već pripremio pustolovinu, ali je za svaki događaj bilo različitih mogućnosti. Mnogo toga je zavisilo od kockica.

U tome je poenta – svašta se moglo desiti.

Ušao je u taksi i upalio motor. Gospode bože, ala je spreman za ovo!

GLAVA 6

U glavi je imao iscrtan sjajan plan. Povešće samo nekoliko „mušterija“ koje mu zapadnu za oko, raspaliće maštu do krajnjih granica. Nije mu se žurilo. Pred njim je čitava noć; imao je ceo vikend na raspolaganju. Ionako je na poslovnom putu.

Kretanje je predvideo unapred. Prvo se odvezao u pomodni kraj Adams-Morgan. Posmatrao je prolaznike čiji se užurbani hod pretvorio u produženu sinkopu ritmičkih pokreta. Oni što su gluvarili po barovima naginjali su pomodarstvu. Činilo mu se da je svaki drugi restoran u Adams-Morganu kafe. Vozeći polako i zagledajući blistave prizore, prošao je pored kafea *Pikaso*, kafea *Lotrek*, kafea *La Furšet*, kafea *Bukam*, kafea *Dolbol*, kafea *Montego*, kafea *Saba*.

Oko pola dvanaest, vozeći po Kolumbijskom putu, usporio je. Srce mu je snažno bubnjalo. Pred njim se uobličavalo nešto veoma lepo.

Privlačan par je izašao iz popularnog *Mambo kluba kuvara Ajka*. Muškarac i žena, Hispanoamerikanci, verovatno u poznim dvadesetim godinama. Neverovatno puteni.

Bacio je kockice na suvozačko sedište: šest, pet, četiri – ukupno petnaest. Visok zbir.

Opasnost! To ima smisla. Par je uvek nezgodan i rizičan.

Šefer je pričekao da njih dvoje pođu trotoarom kad izađu ispod nadstrešnice restorana. *Naišli su pravo na njega.* Baš zgodno. Dotaknuo je dršku magnuma koji je držao pod sedištem. Bio je spreman na sve.

Kad su njih dvoje zakoračili da uđu u taksu, on se predomislio. Može mu se!

Šefer je primetio kako ni jedno ni drugo nisu tako privlačni kako mu se učinilo. Muškarčevi obrazi i čelo bili su pokriveni flekama; kosu je namazao predebelim slojem premasne pomađe. Žena je bila nekoliko kilograma teža nego što se njemu dopada, bucmastija nego što je delovala iz daljine, pod uličnim osvetljenjem koje joj je laskalo.

„Ne radim“, kazao je i dao gas. Njih dvoje mu pokazашe srednji prst.

Šefer se naglas zasmija. „Imate sreće večeras! Glupaci! Ovo vam je najsrećnija noć u životu, a vi toga niste ni svesni.“

Potpuno ga je ophrvalo neponovljivo uzbuđenje zbog fantazije. Imao je potpunu moć nad tim parom. On upravlja životom i smrću.

„Smrt se ponosi“, prošaputao je.

Zastao je da popije još kafe u *Starbaksu* na Aveniji Rod Ajlend. Nema joj ravne. Naručio je tri crne kafe i natrpao po šest kesica šećera u svaku.

Sat kasnije bio je već u jugoistočnoj četvrti. Nije se zaustavljao da nekoga poveze. Ulice su bile sasvim zakrčene pešacima. U ovom delu Vašingtona nije bilo dovoljno taksija, čak ni divljih.

Zažalio je što je pustio onaj par Hispanoamerikanaca da ode. U mislima ih je ocrtao romantičnim bojama, upamtio ih kako

su izgledali pod uličnim svetiljkama. Sećanje na prošla zbivanja, zar ne? Prisetio se Prustove kolosalne uvodne rečenice: „Dugo sam u krevet išao rano.“ Tako je radio i Šefer – dok nije otkrio ovu igru nad igrama.

Onda je spazio nju – savršenu tamnu boginju kako stoji pravo pred njim, kao da mu je neko upravo pružio divan dar. Išla je sama, otprilike jedan blok do Ulice E., hodala je žustro, sa ciljem. Istog trena se ponovo osetio kao opijen.

Uživao je u njenom hodu, kretnjama dugih nogu, pravom držanju.

Kad je pošao za njom, pogledala je okolo po ulici. Traži taksu? Je li to moguće? Da li njega želi?

Nosila je krem kostim, ljubičastu svilenu bluzu, cipele s visokim potpeticama. Delovala je suviše otmeno i odraslo da bi išla u neki klub. Činilo mu se da ona vlada sobom.

Hitro je bacio kockice sa po dvadeset stranica i zadržao dah. Sabrao je brojeve. Srce mu je poskočilo. Upravo je ovo suština *Jahača*.

Mahnula mu je rukom, dala mu znak. „Taksi!“, viknula je. „Taksi! Jeste li slobodni!“

Dovezao je kola uz ivičnjak, a ona je u tri hitra, sitna koraka došla do njega. Cipele su joj bile svetlucave, svilenkaste i zaista divne. Izbliza je bila mnogo lepša. Ocena devet i po, od deset.

Onda je primetio kako nosi cveće pa se upitao čemu ono. Da nije nešto posebno večeras? To je u svakom slučaju tačno. Cveće je za njenu sahranu.

„O, mnogo vam hvala što ste se zaustavili“, izgovorila je zadihano kad je sela u taksu. Zapazio je kako se opustila i osetila bezbedno. Glas joj je bio smiren, sladak, običan i stvaran.

„Na usluzi sam vam.“ Šefer se okrenuo prema njoj i nasmešio se. „Uzgred, ja sam Smrt. Vi ste moja fantazija ovog vikenda.“